

נ ד ח ה

וגוף נאנח:
העיר נבקעה. שכן עומד בבקע
וצוחק. ואני אנה אני מביא את עצמי
מותי הפזורות, את שרידי הדוויים?
חומה נבקעה וחורבן קרב, קרב.
והלב בוכה:

תורה נשרפה וקר בנשמות, קר
וכפור, אין תורה, אף אלהים איננו.
אין כלום. תנו פת לחם לנשרף...
וכל הישות מזדעזעת:

צלם? צלמים צלמים לעשרות,
צלמים למאות, דגלים, דגלים, דג-
לים. ומסביב לכל דגל צפופים בני
אותו דגל, כולם, כולם... וצפופים גם
בנינו...

ובית המקדש חרב, ואין מרים על
נס...

שבעה עשר בתמוז. אירע לאבו-
תינו ולנו.

ואולי היה הכל מצטרף, ש מא
היה הצער גובר על הטמטום, ש מא
כבר נגדשה הסאָה...

ומי המפריע?
גורל מתעתע.

והוא שורק: שבת.
שבת היום — למען תנוח... ולא
תעשה כל מלאכה... ואף לא תחאָבל,
כי אָבל עלול להביא לידי מעשה.

ומעשה אסור. שקט. שבת.
ושטן גויי עומד מצחק.

שבת.
חרוק שניים ושתוק. שבת.

צאו בחורי ישראל ושבתו שבתכם,
חגו חגיכם, רקדו ריקודיכם. שבת
היא לכם. ובחורי ישראל אינם מחד
מיצים חס ושלוש... והם נשמעים
ודוחים.

נדחה.
עוד מתפרצת מעמקי עמקים של
נשמת האומה שאגת משנה עתיקה:

"מתריעין בשבת על עיר שהקיי-
פיה עובדי כוכבים ועל ספינה המטור-
רפת ביים!"
ללא הועיל.

ספינה מוטרפת. עיר נבקעת, מק-
דש חולל, אומה טובעת.

ללא הועיל. הגורל רצה. השטן צו-
חק ובחורי ישראל שובתים שבתם.

שובתים ומתנחמם: נדחה.
נדחה. טעם תפל בפה. נדחה —
מי יודע?

רים (ע' חטופה) במסגרות שחור-
רות ונאות. מסגרות שחורות ותוכם
רצוף כבשיות לבנה ו"מהמהמה"
של צאן-קדשים. ימי אָבל של "שלשת
רגעי דומיה" לזכר...

אָבל במסגרת שחורה.
ועומד השטן-הגויי, מעמיד פני
אבל גם הוא ונהנה בעומק לבו.
אין סכנה.

נורא מכל אלה גורל מתעתע.
יום בו הוטלו תשעת מיליון-

נים מבני האומה לתוך כבשן האש
ובמסרקות של ברזל להרג ולטבחה—

אינו דין שיהפך ליום תוגה איומה,
יום ארוך של אָבל האומה, ארוך ומי-

לל, ארוך ומשוע עד הקץ, עד הקץ?..
יום בו נגזרה הגזרה על מזכירי

שם ציון וירושלים וחולמי חלום מל-
כות אינו דין שיהפך ליום צער וז-

עם, יום לא במסגרת שחורה, יום
ש אין בו מלה ואין בו עניבה, יום

ש כולו שחור, כולו חשכת-אָבל,
חשכה קרה?

יום של "אליה קפיטולינה", אינו
דין... לא. אינו דין. ואם דין הוא,

הוא בטל. בטל כי:
כי השטן הגויי עומד וחוסם.

כי אפס כח עצבות תהומית מיש-
ראל.

כי... גורל מתעתע דוחה את הקץ.
*

ביום השבת חל שבעה עשר בת-
מוז.

ולא מועיל כי כה הרבה אירע
להם לאבותינו ביום זה. בו נשתברו
הלוחות, בו בוטל התמיד, בו הובר-
קעה העיר, בו נשרפה תורה, בו
הועמד פסל בהיכל...

ללא הועיל.
והנשמה משועת:

כל הלוחות שנתנו לנו נשברו,
נרסקו. ואין נותן לוחות חדשים, אין
נותן. ואנו עובדים לעגל זר, רוקדים
סביבו, אנו מעבירים את בכור בני-
ינו, ראשית אוגנו, שטפתנו וגדלנו,
שבו תלינו תקוותינו — למולך
לא-לנו.

והדם רותח:
על מה אנו נשפכים, על מה

מבטלים אותנו? מה טעם? מה
טעם?

בזכותן של שבתות וזכותם של
חגים ומועדים ישראל מתקיימת
בעולם. אך לא בזכותם הוא נגאל.
עומד השטן ה"ממונה" על יש-

ראל, רואה אותם בשמחתם ולועג:
אדרבא ואדרבא: שמחו במועדיכם
כאנת נפשכם, עד-דלא-ידע, בטחו,
בטחו צאן-קדשים, צהלו ורנו. ועוד
הפעם "עוד לא אָבדה" ו"עוד לא אָב-

דה", ועוד הפעם "אף על פי ולמרות
הכל", ככה, ככה. באלה סוד קיומכם
ובאלה סוד קיומכם זה. אין סכנה
בחגיכם ישראל. שישו ושמחו ובטחו,
העיקר בטחו.

זהו סוד קיומו. ורוצה אתה לדעת
סוד "גאולה שאינה קרובה" צא וראה
בימות אבלם של ישראל.

אין אָבל בישראל ועל כן אין
גאולה לו, כי ביום שחרב בית המקד-
ש, בו ביום נולד המשיח, ואין הוא
מופיע ואין הוא גואל אלא מתוך צער
האומה הקורע שחקים, מתוך יגון
תהומי הפורץ כל מחסום.

ועומד השטן ומשבית כל אָבל
בישראל. והרבה דרכים לו לשטן, פו-

שט צורה ולובש צורה להשבית אבל
מישראל, להשבית צער.

בדוק ותמצא: תנועות ההתבול-

לות לכל דרגותיהן לא מביטול הח-
גים התחילו, אלא מביטול ימות הא-
בל. עוד הרבה הרבה שנים אחר שד-

חו את ימי הצום, ה"מתקדמים" בעם
לקחו חבל ב"פורים" וב"סדרים תגי-
גיים", ורוצה אתה להבין את סוד

הכשלוֹן של כל זאת הנקרא בשם
"ציונות" בישראל בימינו אנו, צא ור-
אה את החג המחודש של ט"ו

בשבת וזה הנשכח של עשרה
בטבת. ומי שלא תפש, כי גאולת
ישראל בוקעת מ"עשרה בטבת" ולא
מ"ט"ו בשבת" לא תפש כלל מהי

"כנסת ישראל" ומהי "גאולה" ומה
"ציון". הוא אינו רואה את השטן-הגויי
העומד מן הצד ולועג לחגיו הישנים
והחדשים: שישו ושמחו צאן-קדשים,
שישו בני מעי, אין בן-דוד בא.

יש בגן-עדן היכל מיוחד בעד עש-
רת הרוגי המלכות. והוא בלב הר-
קיע. וכל האבות וכל הנביאים עם
אליהו ומשיח בן דוד בראש נכנסים
לאותו היכל, ואז מזדעזעים כל

הרקיעים והעמוד האמצעי מזדעזע אף
הוא. אז קם הוא מכסאו וכשהוא
מסתכל בהרוגי המלכות, שתי דמעות
נגרות מעיניו והוא נשבע לעשות נק-

מה בגויים. ויודע שטן סוד זה, ורבה
אימתו לא מפני שרים מליצי יושר,
לא מפני תפלות האבות, ולא מפני
מפעל ו"בטחון". מפני היכל זה של
הרוגי מלכות הוא מפחד. כי צער

אומה ביומו של הרוג המלכות
יזעזע עולם.
ועומד השטן הגויי ומשבית ומש-
תיק, מחניק ודורס כל נייע וכל
זיע של צער. ולא בא כל זעזוע,
ולא נפתח ההיכל החסום. אין

אָבל בישראל להרוג מלכות. אין
מעש פורץ.

יש ימי אבל גרועים מימי חג. אלה
מלאי הצביעות והכסות. אלה המופי-
עים ב"פראק" שחור והעונדים עני-
בות שחורות, אלה מלאי-הפטפוט
והדיקלום האמנותי. ימי אבל עק-